

Một Thành Phố Đầy Năng Một Thành Phố Hết Sương

Cách nay bốn mươi năm: Đà Lạt, Thành Phố Rừng. Em có còn nhớ không, thông che mát thành phố? Minh từng ngang qua chỗ từng thấy phấn thông bay. Muốn nhìn những đám mây, phải đưa tay vén lá...

Bốn mươi năm sau, lạ: Cuộc biển dâu không ngờ! Một thành phố mộng mơ...giấc chiêm bao chớp mắt! Nghe toàn là giọng Bắc mà sao không ngọt ngào? Mới đó mà trước, sau, mô hề o gái Huế? mô hề chàng trai Nghệ? đâu rồi bạn Hà Đông? Tất cả đều sang sông? Ôi chao một bầy sáo!

Bước đi nghe rào rạo, đường mới mở ngoằn ngoèo. Đường phố hay đường đèo? Rừng thông tàn. Xơ xác. Thành phố xương...hết nạc! Ai đã xẻ thịt rừng? Ai đã đốn hết thông? Những con đường cong cong chảy như dòng nước mắt! Đà Lạt ơi Đà Lạt, nằm khuất chẳng dãy đồi? Nằm khuất chẳng chân trời? Suối Cam Ly khô cạn. Một thành phố đầy nắng! Một thành phố...hết sương!

Này em, em dễ thương, ngồi xuống đây, Thầy nói: Trường mình xưa, mái ngói xanh màu lá thông xanh...bây giờ như mái Đình rong rêu theo ngày tháng! Một thành phố khô hạn sao nước mắt lại nhiều? Một thành phố tình yêu sao bây giờ nhạt nhẽo? Hình như thành phố thiếu những cánh chim bồ câu? Bầy sáo đã về đâu? Bên kia sông...vĩnh viễn? Thành phố không chim én...Trời ơi những mùa Xuân! Trời ơi đường Bà Trưng, hai cây đào em đứng ngó bầu trời lồng lộng...người ta cũng đốn rồi!

*Đà Lạt ơi, thì thôi, tôi về đây, thôi vậy! Nhiều khu rừng đang cháy. người ta đang mở rẫy, người ta xây nhà tầng, người ta đang không ngừng làm cho đời phát triển! Thiệt, lòng tôi đau điếng! Đứng, tôi gã tàn binh! Em ơi chữ Hòa Bình ai phôi trên núi trọc? Những đầu núi không tóc...những lưng đồi không cây! Thành phố xưa là đây: Bè Dày Pho Cổ Tích!

Trần Văn Lệ

Click here to [Reply](#) or [Forward](#)